



— Охо-хоо! — чу се гласъ въ гора-тата, откъмъ онази страна, дето се гръмна.

— Дѣдо, дѣдо, този гласъ е на татко!

— Май че е той. Да го почакаме.

Нѣколко минути тѣ стояха и се слушваха. Най-после се чу скърцане отъ обуца по замръзналия снѣгъ и на завоя на пжтеката се подаде Ванювиятъ татко. На пояса му висѣше голѣмъ, угоенъ заякъ.

Старецътъ го изгледа недоволно.

Тѣ тръгнаха по пжтеката и презъ цѣлото време никой отъ тримата не продума дума. Следъ малко между дърветата блесна огънь. На кржглата горска полянка имаше малка кжщица. Никита, Ванювиятъ баща, вече седма година бѣше горски стражаръ и живѣеше тукъ съ жена си, стария си баща и сина си — Ванката.

Щомъ влѣзоха вкжщи, Ванката нерешително отиде при баща си и страховито продума:

— Тате... тате... Кажи ми, татко, той плака ли?

— Кой?

— Заечето, когато го уби?

Ехъ, какъвъ си и ти! — поза-смѣ се виновно Никита.

Ванката отиде до прозореца и нѣщо си мислѣше. Най-после пристжпи до дѣда си:

— Вижъ какво, дѣдо... азъ... не се сърди, дѣдо, на татко... той е добъръ и вече нѣма да прави тѣй... .

Старецътъ помилва момчето по главата и сухото му строго лице светна:

— Добъръ синъ имашъ ти, Никита, — рече той. — Една утѣха на старостъ ще ти бжде той. А сега, хайде да прочетемъ молитвата на Бѣдни вечеръ.

Сякашъ тежъкъ камъкъ се свали отъ плещитѣ на Ванката. Старецътъ се прекръсти и зачете молитвата. Предъ иконата горѣше кандилото. Всички знаеха, че тутакси следъ молитвата дѣдото ще почне да разказва нѣщо отъ светото Евангелие, за да се посрещне съ миръ и любовъ голѣмия празникъ — Рождество Христово.

Превелъ Симеонъ Андреевъ

---

Когато нашиятъ Господъ Исусъ Христосъ билъ на земята, добри майки довели децата си при Него да ги помилва и да се помоли за тѣхъ. Ученицитѣ Му не пустнали децата да пристжпятъ до Него, но Той имъ казалъ: „Оставате децата и не имъ прѣчете да дохаждатъ при Мене, защото на такива е царството небесно“.

---